

A lit candle in a dark holder sits on a wooden table, casting a warm glow. To the left, an open book with dense text is illuminated by the candle's light. A quill pen and a ruler are also visible on the table. The background is dark, making the candle and book the central focus.

Dievo Liudijimas

Dieviška Korano Autorystė

ISLAMO CENTRAS

Dievo Liudijimas

Dieviška Korano Autorystė

Paruošta pagal: *iERA „God's testimony“*

Vertė: *Kristina Bertulytė*

Redagavo: *VšĮ Islamo centras*

www.islamocentras.lt

info@islamocentras.lt

Turiny

Įvadas.....	5
Dieviškos žinios patikrinimas	7
Dievo samprata Korane	8
Nuoseklumas ir neprieštaringumas	10
Dieviškumo ženklai	15
Apmąstykite ir paklauskite	22

Įvadas

Įsivaizduokite: grįžtate namo po sunkios darbo dienos ir pamatote aklą žmogų, mėginantį pereiti intensyvaus eismo gatvę. Niekas jo nepastebi, išskyrus jus. Tad nusku-
bate jam padėti ir saugiai palydite jį per kelią. Jūs darote tai, ką padarytų bet kuris užjaučiantis žmogus.

Gyvenime mes taip pat esame, tam tikra prasme, akli. Mes esame įmesti į egzistenciją ir nesame tikri, kodėl. Net neži-
nome, kur keliausime po šio gyvenimo. Tačiau Dievas gali mus nuvesti prie atsakymų į klausimus, kodėl čia esame, ką turime daryti ir koks yra mūsų tikslas. Kadangi Dievas yra viso gėrio šaltinis ir labiausiai užjaučiantis kūrėjas, kelio parodymas žmonijai yra neišvengiama Jo esybės išraiška.

Kai žmogus pagamina mobilųjį telefoną, automobilį ar nešiojamąjį kompiuterį, jis suteikia pirkėjui naudojimo instrukciją. Gamintojas nenori, kad klientai mokytųsi sunkiuoju būdu arba sugadintų naujai įsigytą brangų „žaislą“ netinkamai jį naudodami. Kadangi Dievas sukūrė šį pasaulį ir viską, kas jame, logiška, kad Jis duotų mums žinoti, kodėl sukūrė mus. Dievas sukūrė visatą su tinkamais fizikiniais ir cheminiais dėsniais, be kurių gyvybė negalėtų egzistuoti. Jis taip pat suteikė mums viską – nuo oro, kurį kvėpuojame, vaisių, kuriuos valgome, iki mūsų šeimos narių ir draugų. Dievas pasirūpino mūsų fizinių poreikių patenkinimu. Tad kodėl Jis nepasirūpintų egzistenciniais ir dvasiniais poreikiais?

Mes, žmonės, norime žinoti apie gyvenimo tikslą, kas nutinka po mirties, teisingą gyvenimo būdą – kas yra gera ir kas bloga, ir norime sužinoti daugiau apie Dievą. Akivaizdu, kad Dievas yra svarbus mūsų egzistencijai. Todėl logiška, kad ryšys tarp Dievo ir žmogaus turi būti artimesnis nei paprasčiausias sukūrimas ir žmogaus palikimas likimo valiai.

Čia iškyla klausimas: esant tiek daug religijų ir religinių knygų, kuria jų turėtume sekti? Akivaizdu, kad jos visos negali būti teisingos. O galbūt jos visos yra klaidingos? Paprasta tiesiog atmesti visus religinius tekstus ir teigti, kad Dievas nieko neatskleidė ir kad visos religijos yra neteisingos. Iš dalies tai yra tiesa. Pasaulyje egzistuoja daugybė prieštaringų žmogaus sukurtų religijų. Tačiau būtų nelogiška daryti išvadą, kad Dievas visiškai nieko neatskleidė. Turime gerų priežasčių manyti, kad Dievas turėjo mums atsiųsti vadovą. Todėl logiškiau yra mąstyti atvirai ir ieškoti įrodymų bei patikrinti religinius raštus prieš priimant tokį svarbų sprendimą. Daugelis jų gali pasirodyti neteisingi, tačiau galbūt bus bent vienas, kuris išlaikys patikrą.

Ši trumpa knygelė siekia parodyti, kaip remiantis objektyviais ir racionaliais kriterijais privalome padaryti išvadą, kad Koranas yra Dievo žodis. Tai nereiškia, kad Koranas yra vienintelis apreiškimas, kurį Dievas atskleidė žmoniui. Islamas moko, kad Dievas savo pasiuntiniams apreiškė daugybę šventraščių. Koranas, tuo tarpu, yra paskutinis ir galutinis apreiškimas.

Dievišķos žinios patikrinimas

Bet kuris mąstantis žmogus sutiktų, jog įvertinant ar tam tikras raštas buvo apreikštas Dievo, jis turi išlaikyti tam tikrą testą. Be tokio testo būtų galima tvirtinti, kad bet kuri knyga yra apreikšta Dievo. Tam, kad šis testas būtų laikomas priimtiniu, jis turi būti pagrįstas racionaliais ir objektyviais kriterijais. Priemonės, kurias naudosime sprendami ar raštas yra iš Dievo, ar ne, turi būti pritaikomos bet kuriam religiniam raštui. Jos negali būti pagrįstos tik asmeniniais jausmais, emocijomis, intuicija ir patirtimi, bet turėtų būti tokios, kurias pritaikyti galėtų visi.

Tokie testo kriterijai turėtų apimti šiuos klausimus:

1. Dievo samprata turi būti aiški, nuosekli ir racionali. Idėja apie Dievą, kuris yra netobulas ir panašus į žmogų, yra neracionali ir netenkinanti nei širdies, nei proto. Žinia apie mūsų santykį su Dievu taip pat turėtų būti aiški ir racionali. Rašte, kviečiančiame į tikėjimą, nebūtų logiška mokyti atsidavimo kam nors kitam nei Dievui.

2. Raštas turi būti nuoseklus ir neprieštaraujantis racionaliui protui. Jeigu viename puslapyje sakoma, kad dovanoti labdarai yra gerai, o kitame – kad aukoti yra blogai, tai rodytų rašto nenuoseklumą. Jeigu rašte teigiama, kad mėnulis yra pagamintas iš sūrio, tai būtų rimtas prieštaravimas mūsų žinioms ir racionaliui protui. Dievo raštas negali turėti tokių klaidų.

3. Raštas turi turėti ženklų, rodančių jo dievišką kilmę. Apreiškime turi būti kažkas, kas rodytų, jog jo kilmė – dieviškoji.

Dabar šiuos kriterijus pritaikysime Koranui. Tai padės mums suprasti, ar jis yra Dievo apreiškimas.

Dievo samprata Korane

Jeigu rašte sakoma, kad Dievas yra didelis žmogus danguje su ilga balta barzda, galime drąsiai manyti, kad šis raštas nėra Dievo apreiškimas. Taip yra todėl, kad protas veda mus prie neišvengiamos išvados, jog Dievas turi būti už visatos ribų ir nuo jos nepriklausomas. Žmogus yra priklausoma būtybė, kurios fizinės savybės yra apribotos dydžio, formos ir spalvos. Visi dalykai, turintys ribotas fizines savybes, yra priklausomi, nes šias ribas sukėlė išoriniai veiksniai. Dievas nėra „fizinis“. Jis yra nepriklausomas, nes sukūrė visatą. Niekas su ribotomis fizinėmis savybėmis negali būti Dievas. Dievas yra visos kūrinijos Kūrėjas, todėl logiška, kad Jis turi būti kitoks ir skirtingas nuo to, ką sukūrė. Dievas nėra panašus į kūriniją ir negali būti jos viduje.

Korano požiūris į Dievą yra intuityvus, racionalus, logiškas ir nuoseklus. Šios eilutės yra viena dažniausiai skaitomų Korano ištraukų, kuriose Dievas pats prisistato mums: *„Sakyk, 'Pranaše Muhamedai': „Jis – Dievas, Vienas. Dievas – Išlaikytojas. Jis negimdė ir nebuvo pagimdytas, ir nėra Jam lygių nė vieno.“* [Koranas 112]

Ši Korano ištrauka buvo apreikšta kaip atsakymas Pranašui Muhamedui, taika jam, kai jo buvo paklausta apie Dievo prigimtį. Skaitant šią eilutę, iš karto suprantame, kas joje sakoma, ir darome išvadą, kad šis Dievo apibrėžimas yra tobulas – Dievas yra Vienas. Neįmanoma turėti dviejų neribotų galių, egzistuojančių kartu, nebent viena iš jų apribotų kitos galią. Dievas, pagal apibrėžimą, nėra ribojamas – niekas Jam iš išorės nekelia apribojimų. Jis yra vienintelis vertas atsidavimo.

Dievas yra Vienas ir šios vienovės jokių būdu neįmanoma sugriauti. Neįmanoma Jo padalinti į dalis. Kitos religijos taip pat teigia, kad Dievas yra vienas, tačiau islamas išskiria teiginiu, kad tik Dievas yra vertas garbinimo. Nors kitos religijos tvirtina, kad tiki Vienu Dievu, įteisindamos šventųjų garbinimą ir kitus kultus jos neįpareigoja išskirti garbinimui tik Dievo. Koranas aiškiai teigia, kad atsiduoti reikia tik Vienatiniam Dievui.

Dievas yra amžinas ir nesutvertas. Jeigu Dievas būtų sukurtas, Jam reikėtų kūrėjo. Daiktas, kuriam reikia kūrėjo, negali būti Dievas. Dievas yra vienintelis kūrėjas, savininkas, ir visko, kas egzistuoja, palaikytojas. Niekas nevyksta be Jo leidimo. Dievas yra vienintelis galintis patenkinti visus mūsų poreikius. Jis yra vienintelis, nuo kurio esame visiškai priklausomi.

Tikrojo Dievo vienatiškumo suvokimas turėtų visiškai pakeisti mūsų požiūrį į tikrovę ir gyvenimą. Suvokę, kad Dievas yra Vienas, mes pašaliname įtampą ir nerimą iš

savo gyvenimo, nes mus nustoja klaidinti mintis, kad mus supantys dalykai ar netgi mes patys turime kokią nors absoliučią galią. Kai tik suprasime tiesą, kad visa valdžia priklauso Dievui, kuris iš tiesų yra valdžioje ir kuris yra vienintelis galintis mums padėti, baimė ar nerimas išnyks. Mes suprantame, kad esame gerai aprūpinti ir ginami, kai pripažįstame, kad mūsų kūrėjas ir palaikytojas yra Dievas.

Niekas negali būti palygintas su Juo. Dievas yra kūrėjas, todėl niekaip neprimena kūrinio. Kai kažkas sukuria kūrinį, jis juo netampa. Kai stalius pagamina kėdę, jis netampa kėde. Taip pat ir Dievas netapo visata, kai ją sukūrė. Kūryba yra išskirtinė ir atitrūkusi nuo kūrėjo. Niekas negali prilygti Dievo meilei, galiai, didybei ir išminčiai. Žmonės turi ribotas, trūkumų turinčias savybes, bet Dievo savybės yra tobulos.

Nuoseklumas ir neprieštaringumas

Pats Koranas teigia, jog nuoseklumas yra vienas pagrindinių rašto kriterijų, kad jis būtų pripažintas dievišku. Jis negali turėti neatitikimų: „*Ar jie neapmąsto Korano? Jeigu jis būtų iš ko nors kito nei Dievo, jie rastų jame daugybę prieštaravimų!*“ [Koranas 4:82]. Kviečiame paskaityti Koraną patiems ir apmąstyti jo eilutes – pamatysite, kad jame iš tiesų nėra jokių prieštaravimų! Kad tai paskatintume, norime pabrėžti, jog šis raštas yra nesenstantis. Korane pateikiama kalba, kurią gali įvertinti ir suprasti bet kas, bet kuriuo laikotarpiu. Nors Koranas buvo apreikštas septin-

tame amžiuje, jis turi galimybę spręsti įvairius intelektualinius klausimus skirtingais laikotarpiais.

Taip pat, aprašydamas gamtos reiškinius, Koranas skatina skaitytoją apmąstyti fizinį pasaulį. Korane gamtos pasaulio apibūdinimui parinkti daugybę reikšmių turintys žodžiai. Šie žodžiai gali būti susiję su praeitimi ir dabartimi. Platus gamtos pasaulio supratimas žadina dvasines ir moralines išvalgas. Tai nereiškia, kad Koranas sutiks su kiekviena mokslinė teorija. Tačiau tai parodo, kad jis apima įvairias auditorijas, nesvarbu, ar jos bus iš septintojo, ar dvidešimt pirmojo amžiaus, ir išlieka priimtinas joms visoms. Tai tikrai turėtų paskatinti susimąstyti, kas parašė šį raštą. Dieviškas raštas turi visada gebėti kalbėti su žmonija. Jis negali turėti prasmę tik vieno laikotarpio metu, bet ne kito.

Nors Koranas aprašo daug dalykų apie gamtą ir visatą, kurie dažniausiai neprieštarauja šiandieniniam supratimui, jis nėra mokslinė knyga. Tiesa, būta tiesioginių konfliktų tarp apreiškimo ir mokslinių išvadų, tačiau istorija rodo, kad mokslas visuomet peržiūri savo išvadas. Tikėjimas tuo nepadaro tikinčiojo nusistačiusiu prieš mokslą. Įsivaizduokite, kokią mažą pažangą padarytume, jei mokslininkams nebūtų leidžiama ginčyti praeities išvadų. Tuomet jokių mokslinių išvadų nė nebūtų!

Mokslas nėra amžinų faktų rinkinys ir niekada toks nebuvo. Iki 1950 metų visi fizikai, įskaitant Einšteiną, tikėjo, kad visata yra amžina. Visi duomenys tai patvirtino, tačiau šis įsitikinimas prieštaravo Koranui, kuriame aiškiai

teigiama, kad visata turėjo pradžią. Nauji pastebėjimai privertė fizikus atsisakyti amžinosios visatos modelio ir priimti Didžiojo Sprogimo teoriją. Taip mokslas patvirtino Koraną.

Tas pats nutiko ir su Korane aprašoma Saule, kuriame teigiama, kad Saulė turi orbitą. Kopernikas ir juo sekę astronomai teigė, kad Saulė yra nejudantis visatos centras. Tai buvo ryškus prieštaravimas tarp mokslininkų pastebėjimų ir Korano. Tačiau aštuonioliktame amžiuje astronomai pradėjo ginčyti šią teoriją ir teigti, kad Saulė juda savo orbita. Šiandien, turėdami Hablo teleskopą, mes esame užtikrinti, kad Saulė turi orbitą ir skrieja aplink Paukščių tako galaktikos centrą.

Korane gali būti teiginių, kurie atrodo prieštaraujantys kai kurioms mokslinėms teorijoms. Tačiau jame nėra nieko neįmanomo arba iš esmės prieštaraujančio racionaliam protui. Koranas nesigilina į detales, susijusias su natūraliu fenomenu. Dauguma dalykų, kuriuos jis nurodo, gali būti suprasti ir patikrinti plika akimi.

Pagrindinis gamtą apibūdinančių Korano eilučių tikslas yra išryškinti pasaulį, Dievo metafizinę galią ir išmintį, o ne išaiškinti mokslines detales, kurios laikui bėgant gali kisti. Koranas yra ženklų, o ne mokslo raštas. Tai, kad gamtos reiškiniai turi galią ir atlieka tam tikras funkcijas, buvo žinoma nuo senų senovės ir išliks žinoma, kol ši visata egzistuos. Žvelgiant iš šios perspektyvos, tam tikras konfliktas tarp Korano ir mokslinių išvadų, tikėtina, tęsis

kaip tarp dviejų visiškai skirtingų žinių kategorijų. Korano eilutė, kuri iš pirmo žvilgsnio neatitinka dabartinių mokslo žinių, gali jas atitikti ateityje. Taip pat eilutė, kuri atitinka šiandienos mokslą, laikui bėgant gali tapti nebesuderinama. Nė vienas iš šių atvejų neturi didelės reikšmės, nes Korano eilučių žinia yra amžina. Toliau pateikiami keli pavyzdžiai, rodantys Korano nepriklausomumą nuo laiko.

Planetų orbitos

„Jis sukūrė naktį ir dieną, saulę ir mėnulį – kiekvieną keliaujančią savo orbita“ [Koranas 21:33]. Korano apreiškimo metu, arabiškas žodis *yasbachūna*, reiškiantis plaukimą arba plaukiojantį objektą, kuris šioje eilutėje apibūdina saulės ir mėnulio judėjimą, buvo prasmingas septinto amžiaus dykumų arabams, nes jie galėjo planetas stebėti plika akimi. Tačiau šis žodis taip pat turi prasmę ir dvidešimt pirmame amžiuje, nes jis gali būti siejamas su šiandienos moksliniais atradimais apie dangaus kūnus, keliaujančius savo orbitomis. Nepaisant to, kaip interpretuotume šią eilutę, pačia elementariausia forma ji skatina apmąstyti galia, išmintį ir žinias, kurios sukūrė judančias planetas. Priimant tiek primityvų, tiek modernų supratimą, šios eilutės tikslas išlieka tas pats.

Žmogaus embrionas

„Ir suformavome lašą į kraujo krešulėlį, kurį padarėme mėsos gumulu, o tada suformavome kaulus ir aprengėme juos mėsa, ir sutvėrėme jį kaip naują kūrinį. Tegu palaimintas būna Dievas, Geriausias Kūrėjas!“ [Koranas 23:14]. Koranas

naudoja arabų kalbos žodį *'alaka* apibūdindamas ankstyvąjį žmogaus formavimosi etapą. Šis žodis gali reikšti prilipusią medžiagą, dėlę ar kirmėlę, kraujo krešulį arba kraują bendraja prasme. Senovės graikų gydytojai ir senovės hebrajai, gyvenę prieš Korano apreiškimą, taip pat embrioną apibūdino kaip prilipusią medžiagą ar kraujo krešulį. Žvelgiant iš šios perspektyvos, tai sutapo su vyraujančiu to meto moksliniu požiūriu.

Tačiau tai taip pat dera su moderniu embriologijos supratimu, kadangi ankstyvojoje vystymosi stadijoje žmogaus embrionas yra panašus į dėlę. Nuostabu, kad septintajame amžiuje to netyrę gydytojai žinojo, kad žmogaus embrionas turėjo šią, į dėlę panašią formą, kuomet tokį detalų embriono vaizdą galima matyti tik naudojant mikroskopą. Ar tai tik sutapimas, kad šie aprašymai tokie tikslūs, ar ženklas, kad šių žinių šaltinis yra iš Dievo?

Kai pažvelgiame į tai iš dvasinės pusės, pamatome, kad terminas „prilipęs krešulys“ yra skirtas ne tik besivystančio embriono apibūdinimui. Supratimas, kad kažkada buvome panašūs į krešulį, turėtų sukelti nuolankumą ir pagarbą. Čia mes esame priversti užduoti klausimą ir daryti išvadą: kas sukūrė biologinius dėsnius, kad būtume išvystyti iš tokios medžiagos? Kaip galime būti tokie pasipūtę, kai kadaise buvome prilipę krešulėliai, priklausę nuo begalinio kintamųjų skaičiaus, kol galiausiai tapome funkcionuojančiais žmonėmis?

Korane yra daug tokių pavyzdžių. Mes kviečiame jus pačius apmąstyti jo ženklus. Koranas yra raštas, skatinantis mąstyti ir galvoti. Kaip matome, daugelis jo teiginių apie gamtos pasaulį sąveikauja su įvairiais dalykais ir turi skirtingas reikšmes. Koranas turi nesenstančią prigimtį, sudominančią įvairias auditorijas, ir tuo pačiu išlieka galiojantis visų jų požiūriu.

Dieviškumo ženklai

Šiame etape jau žinome, kad Koranas yra racionalus ir logiškas požiūriu į Dievą, bei nuoseklus ir neprieštaraujantis žmogaus protui. Tačiau to nepakanka, kad galėtumėte galutinai nustatyti jo dieviškąją kilmę. Šioje knygelės dalyje pateiksime keletą papildomų įrodymų, jog Koranas yra iš Dievo.

Gili prasmė

Korano tekstas yra unikalus ir savo prasmėmis gilus lyg vandenynas. Jo vaizduojamosios ir ryškios eilutės įtraukia skaitytoją į kitą pasaulį. Kiekviena eilutė, skaitant ją pirmą kartą, atskleidžia kažką naujo, o nuodugniai apmąstytos eilutės atveria išminties ir išvalgų lobyną.

Autoritetingas Korano balsas ir stilius verčia pripažinti jo dievišką kilmę. Koranas, skaitomas arabų kalba, turi raminantį poveikį klausytojui, kuris nelieka nepaliestas jo grožio ir ritmo. Labai gerbiamas britų arabistas Arthur J. Arberry kartą prisiminė, kaip Koranas palaikė jį sunkioje gyvenimo situacijoje ir kaip Korano klausymas buvo tarsi

klausymas savo paties širdies plakimo. Be jokios abejonės, skaitomas originalia arabų kalba Koranas turi didelį poveikį. Šiame skyriuje sutelksime dėmesį į Korano prasmių gilumą ir pažvelgsime, kaip jo eilučių apmąstymas gali pakeisti mūsų gyvenimus taip, kad tai prilygtų stebuklui.

Kas mes esame...?

„Argi nebuvo tokio laiko, kai žmogus nebuvo vertas paminėjimo?“ [Koranas 76:1]

Viena didžiausių kliūčių tarp mūsų ir Dievo yra arogancija – idėja, kad apie mus sukasi visas pasaulis, kad esame visiškai nepriklausomi, nenugalimi ir nesustabdomi. Kasdien žiūrime į save veidrodyje, beveik įsitikinę, kad tas, kurio atvaizdą matome, yra toks, koku buvome ir visada būsim. Toks savęs garbinimas yra skatinamas šiandiniame pasaulyje. Tačiau nieko negali būti toliau nuo tiesos.

Korane nuolat primenama apie mūsų kuklią kilmę ir neišvengiamą mirtį. Iš kur mes atėjome ir kur keliaujame. Jeigu nuoširdžiai apmąstytume savo kilmę, tai padarytų mus visiškai nuolankius, apvalytų mūsų širdis ir padarytų jose vietas Dieviškojo vedimo priėmimui. Šioje eilutėje Dievas mus gražina į pirminę kilmę: *„Argi nebuvo tokio laiko, kai žmogus nebuvo vertas paminėjimo?“* Iš tiesų, mes žinome to atsakymą. Be abejonės, buvo laikas, kai buvome niekas! Mes buvome nereikšmingi ir neegzistuojantys, bent jau iš fizinės perspektyvos. Tai turėtų priversti mus paklausti:

kas mus atvedė į būtį? Jeigu užduosime šį klausimą, racionaliai ir intuityviai priimsime išvadą, kad tai buvo Dievas.

Koks mūsų tikslas...?

„Aš sukūriau džinų ir žmonių tik tam, kad garbintų Mane.“
[Koranas 51:56]

Kažkuriuo gyvenimo momentu kiekvienas iš mūsų užduoda klausimus apie savo tikslą: „Kas aš esu?“, „Kodėl esu?“, „Kas atsitiks po mirties?“ Kartais nusigręžiame nuo šių klausimų, kol jie vėl iškyla. Tuo tarpu, kai kuriems mūsų šie klausimai tampa tokie svarbūs, kad atsakymų radimas virsta didžiausiu gyvenimo siekiu. Gerai pagalvoję, galime priimti išvadą, kad atsakymas negali ateiti iš mūsų pačių, kadangi nesame savo egzistencijos kūrėjai. Tik Dievas, kuris sukūrė visatą ir suteikė mums gyvenimą bei tikslą, gali mums tai pasakyti. Aukščiau pateiktoje eilutėje Dievas mums sako, kad vienintelė priežastis, dėl kurios Jis sukūrė mus, yra tai, kad garbintume Jį. Taip Jis paaiškina, kad buvome sukurti labai konkrečiam tikslui, ir panaikina mintį, jog neturime tikslo ir esame tik atsitikimas.

Svarbu šiek tiek įsigilinti į Korane pateikto žodžio „garbinimas“ prasmę. Paprastai, kai galvojame apie garbinimą, galvojame apie ritualus. Tačiau arabų kalboje „garbinimas“ turi daug platesnę reikšmę. Dievo pareiškimas, kad sukūrė mus Jo garbinimui, apima kiekvieną mūsų gyvenimo dimensiją. Kiekvienas veiksmas skirtas Dievui yra

Jo garbinimas. Tai reiškia, kad mūsų tikslas yra stengtis gyventi taip, kad Dievas būtų patenkintas mumis, ir vengti visko, kas atitolina nuo Jo meilės. Tokiu būdu viskas, ką darome, tampa garbinimo forma. Šis supratimas pakylėja žmogų. Tai žinodami nesame pasimetę ir nesusipratę. Dabar ne tik žinome, kas esame, bet ir kodėl esame. Mes esame Dievo kūriniai, sukurti tam, kad būtume atsidavę Jam. Tai yra mūsų tikslas ne dėl to, kad Dievui reiktų mūsų atsidavimo, bet todėl, nes to reikia mums patiems. Savo veiksmus skirdami Dievui, o ne žemiškiems dalykams, išsivaduojame iš vergovės savo troškimams ir stabams. Koranas taip pat sako, kad turime pareigą rūpintis pasauliu ir viskuo, kas yra jame. Tad ši trumpa eilutė ne tik informuoja apie mūsų tikslą, bet ir pakylėja mus bei įgalina maksimaliai išnaudoti šį gyvenimą.

Kas bus po šio gyvenimo...?

„Tie, kurie priėmė tikėjimą ir darė gera – jie bus Rojaus gyventojai. Jie bus jame amžinai!“ [Koranas 2:82]

Mes visi nekantriai laukiame atostogų – smėlio paplūdimių, palmių, mėlyno dangaus ir skaidraus vandenyno. Po sunkaus darbo norime pertraukos – norime kur nors išvykti, kur galėtume pailsėti ir atsipalaiduoti. Kelionių agentūros nuolat bombarduoja mus atostogų vietovių vaizdais, žinodamos, kad šie vaizdai sukelia galias emocijas. Noras pabėgti į gražią vietą yra mūsų prigimties dalis. Problema ta, kad lankymasis tokiose vietose negali trukti amžinai, nes visos atostogos turi pabaigą. Tačiau Dievas

paruošė gražiausią apdovanojimą tiems iš mūsų, kurie tiki ir daro gera – Rojų! Kai į jį įeisite, niekada neišeisite. Jis niekada nesibaigs. Korane Rojus įvardinamas arabišku žodžiu *dženna*. Šis žodis reiškia sodus. Dievas šią vietą apibūdina kaip sodus, kuriuose teka upės. Tai neįsivaizduojamas grožis, kuriame niekada nenuobodžiaujama, nėra problemų – tik taika, ramybė ir palaima.

Kaip galima nesijaudinti, kai tikimasi aplankyti tokią vietą? Kaip galima nesistengti sunkiai dirbti šiame gyvenime, siekiant tokio tikslo kitame? Tuo tarpu, pažvelkime į tų, kurie neigia pomirtinį gyvenimą, pasaulėžiūrą. Tokios mąstysenos loginė išvada yra ta, kad mūsų galas – tamsi duobė žemėje. Po visų sunkių darbų, pastangų ir aukojimosi, galutinis rezultatas – tapti maistu kirmėlėms. Kokio norėtumėte pasirinkimo? Kurį iš šių dviejų variantų atpažįstate kaip tiesą? Paminėtoji Korano eilutė suteikia aiškų gyvenimo tikslą. Prizas yra prieš akis. Viskas, ką turime daryti, tai dirbti, kad ten patektume.

Apreiškimo įtaka

Šie apreiškimai darė ir tebedaro teigiamą įtaką žmonių gyvenimams. Jų gyvenimą keičianti išmintis leidžia greitai pamiršti, kad šis tekstas yra daugiau nei 1400 metų senumo. Iš tiesų, raštas, kuris žydi kaip gėlė ir nenustoja žydėti per daugybę epochų, turi būti dieviškosios kilmės. Čia mes perbėgome tik per saujelę Korano eilučių. Kuo daugiau skaitomos ir apmąstomos, tuo labiau jos atsiskleidžia, kaip Dievas sako: „*Tai' palaimintas Raštas, kurį apreiš-*

kėme tau, 'Pranaše Muhamedai', kad jie apmąstyty jo eilutes ir kad supratingiems žmonėms būtų priminta“ [Koranas 38:29].

Lingvistinis stebuklas

Koranas Pranašui Muhamedui buvo apreiškėtas septintajame amžiuje. Šis laikotarpis Arabijoje buvo žinomas kaip literatūrinio ir iškalbos tobulumo era. Tuo metu arabai buvo pasiekę aukščiausią iškalbos lygį. Kiekviena gentis švėsdavo, kai tarp jų iškildavo poetas. Poetinių ir iškalbos įgūdžių ugdymas jiems buvo viskas. Tai buvo jų deguonis ir kraujas. Vien savo žodžiais poetai galėdavo pradėti karą ar pasiekti taiką, paniekinti vieną vadą ir išaukštinti kitą. Šio amžiaus arabai negalėjo gyventi ar veikti neištobuline savo kalbos. Tačiau kai jiems buvo skaitomas Koranas, jie neteko žado. Jie buvo priblokšti didžiausių kalbos ekspertų tylos, kurie negalėjo sukurti nieko panašaus į Koraną.

Šia tema Koranas pats metė iššūkį visiems arabams: *„Jeigu abejojate dėl to, ką apreiškėme Savo tarnui, tada sukurkite vieną skyrių panašų į tai“* [Koranas 2:23]. Ši eilutė kviečia sukurti tekstą, panašų bent į vieną Korano skyrių, ir drąsiai ragina bet kurios eros lingvistus pamėginti atkurti Korano kalbinius bei literatūrinius bruožus. Įrankiai, reikalingi šiam iššūkiui įveikti, yra gramatinės taisyklės, literatūrinės ir lingvistinės priemonės bei dvidešimt aštuonios arabų kalbos raidės. Šie įrankiai yra nepriklausomi ir prieinami. Tai, kad nuo Korano apreiškimo iki pat šių dienų niekas to nepadarė, visiškai nestebina daugumos mokslininkų, susipažinusių su arabų kalba ir Korano iškalbingumu.

Stiprus argumentas, patvirtinantis teiginį, kad septintojo amžiaus arabams nepavyko pamėgdžioti Korano, yra susijęs su to meto socialinėmis ir politinėmis aplinkybėmis. Viena esminių Korano žinių buvo amoralaus ir neteisingo Mekos gyventojų elgesio smerkimas. Tai apėmė moterų objektyvizavimą, nesąžiningą prekybą, stabmeldystę, elgesį su vergais, besaikį turto kaupimą, kūdikių žudymą ir našlaičių engimą. Korano žinia, turėjusi potencialą sugriauti Mekos vadovybės lyderystę ir ekonominę sėkmę, taip metė jai iššūkį. Tam, kad islamas nustotų plisti, Pranašo priešams būtų reikėję sukurti kažką, kas prilygtų Korano kalbai.

Islamo išsilaikymas ankstyvosiomis dienomis, kai musulmonų bendruomenė buvo maža ir pažeidžiama, liudija faktą, kad pagrindinė Korano auditorija nesugebėjo įvykdyti šio iššūkio. Jokiam judėjimui negali pavykti, jeigu jo pagrindinis teiginys yra aiškiai įrodytas kaip klaidingas. Tai, kad Mekoje esanti valdžia, siekdama sunaikinti islamą, turėjo imtis ekstremalių priemonių, – tokių kaip persekiojimai, kankinimai ir karas, – rodo, kad paprastas būdas paneigti islamą įvykdant šį Korano iššūkį, nepavyko. Islamo studijų ekspertas Navid Kermani pritarė šiam teiginiui rašydamas: „Akivaizdu, kad Pranašas laimėjo šią kovą su poetais, kitaip islamas nebūtų plitęs kaip gaisras.“ Septintojo amžiaus arabų nesėkmė parodo, kad netgi labiausiai tam tinkami žmonės nesugebėjo įvykdyti šio iššūkio. Tikimybė, kad kas nors tai padarys šiandien, yra dar menkesnė. Šis faktas yra vienas iš stipriausių argumentų, palaikančių dieviškąją Korano kilmę.

Apmąstykite ir paklauskite

Rašto eilučių apmąstymas ir gilus galvojimas apie jų reikšmes turėtų aiškiai parodyti, ar tai yra sukurta žmogaus, ar dieviška. Koranas yra kaip veidrodis – jo skaitomos eilutės atspindi žmogaus būseną. „*Ar jie neapmąsto to, kas Korane? Ar jų širdys yra užrakintos 'nuo jo supratimo'?*“ [Koranas 47:24].

Koranas yra įtakingiausia knyga pasaulyje. Nėra lygių tam, kaip jis veikia kasdienį milijardų žmonių gyvenimą. Tik Dievo raštas gali padaryti tokią ilgalaikę įtaką žmogaus dvasiai. Dievas yra žmonių kūrėjas. Jis žino, kas juos gali paveikti. Plačiąja prasme, kad ir kas būtų pasakyta ar parašyta apie Koraną, to niekada nepakaks norint aprašyti ir išnagrinėti visus jo žodžius bei jų prasmes: „*Sakyk, 'Pranaše Muhamedai': 'Jeigu vandenynas būtų rašalu mano Viešpaties žodžių 'užrašymui', jis išsektų dar prieš išsenkant mano Viešpaties žodžiams, net jeigu būtų pripildytas dar kartą tiek.'*“ [Koranas 18:109].

Galiausiai, jeigu norime sužinoti, ar tam tikras raštas tikrai yra iš Dievo, galime paklausti paties Kūrėjo. Maldą galima atlikti bet kada, tad jeigu norite sužinoti, ar Koranas yra iš Dievo, kreipkitės į Jį. Dievas niekada neatmes kvietimo iš tų, kurie nori užmegzti ryšį su Juo: „*Kai Mano tarnai klausia tavęs apie Mane – Aš esu šalia. Aš atsiliepiu tiems, kurie šaukiasi Manęs. Tegul ir jie atsiliepia ir tegul tiki į Mane, kad būtų vedami*“ [Koranas 2:186]. Iš tiesų, Koranas yra mums siųstas Dievo liudijimas. Skaitykite Korano vertimą savo kalba,

apgalvokite, apmąstykite ir klauskite apie jo nurodymus. Dievas yra mylintis, atlaidus ir maloningas. Jis veda tuos, kurie nuoširdžiai siekia Jo malonės.

